

Arrest

nr. 306 918 van 21 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 april 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 3 augustus 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Chawgam, in het district Sheltan, in de provincie Kunar.

Ongeveer vierenhalve maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u benaderd door een aantal talibanleden met de vraag om u bij hen aan te sluiten. U weigerde, de taliban accepteerden dit en vertrokken weer. Een aantal dagen later, laat in de avond stonden de taliban aan uw huis en dwongen u om mee te gaan. U volgde hen tot hun schuilplaats en verbleef daar ongeveer tweeënhalve maanden. U moest verschillende taken voor hen uitvoeren zoals water en hout brengen. Na enige tijd mocht u twee nachten bij u thuis overnachten. Na die twee nachten ging u terug naar de taliban. U bent kunnen vluchten toen u samen met andere talibs naar de moskee ging. U liep met opzet trager en slaagde er in de andere kant opgelopen richting Saagi. U verbleef daar nog ongeveer drie maanden tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan rond januari 2021. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland heeft ongeveer zestien maanden geduurd. U kwam aan in België op 19 april 2022 en u diende drie dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Een paar dagen nadat u vluchtte kwamen de taliban naar uw huis en vroegen uw vader waar u was. Twee maanden voor de val van de overheid ontving uw vader een eerste dreigbrief; u bevond zich toen in Turkije. Na de val van de overheid ontving uw vader een tweede dreigbrief van de taliban voor u. Sindsdien zijn de taliban niet meer langsgekomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: uw taskara en die van uw vader, uw paspoort en twee dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Voorafgaand dient opgemerkt dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 3 juni 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 22.04.2022 en Verklaring DVZ, d.d. 18.07.2022, punt 4). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 mei 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek minstens 18 jaar oud was, en dus niet kon worden beschouwd als minderjarige. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u hier geen opmerkingen over te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.07.2023 (verder NPO), p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo blijkt uit uw verklaringen niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. In uw geval blijkt geenszins dat de taliban in uw dorp lokaal verankerd waren of ze gebruik maakten van een lokaal netwerk om nieuwe leden te rekruteren. Zo verklaart u dat de meeste dorpelingen van uw dorp niet aan de kant van de taliban stonden en dat hun kinderen voor de overheid werkten (NPO, p. 11). De u volstrekt onbekende talibanleden trachtten u bovendien uit het niets te rekruteren: er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. Wie deze talibanleden waren wist u niet; u stelde ze niet te kennen (NPO, p. 16). Ook weet u niet waarom ze precies u wilden rekruteren, wat ze in u zagen. U stelde weliswaar dat de taliban zich richtten op jongeren, maar u was dan wel weer de enige jongere aanwezig op het plein aan wie werd gevraagd om toe te treden tot de taliban (NPO, p. 17). Dat uw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts verklaart u dat verschillende talibanleden u riepen en u vroegen om mee te komen met hen. U weigerde en zei dat u dat niet kon doen. De talibanleden zeiden dat het 'ok' was en vertrokken (NPO, p. 16-17). Het is echter weinig aannemelijk dat u dit zonder meer weigert/kon weigeren gezien u verklaarde dat de taliban mensen doden, sloegen of martelden die niet wilden meewerken en u dit bovendien met uw eigen ogen had gezien (NPO, p. 14). Dat de taliban u vervolgens met rust lieten en op uw weigering gewoon met 'ok' reageerden, is gezien de door u geschetste situatie eveneens weinig aannemelijk. Daarnaast bent u inconsistent in uw verklaringen over wat u aan het doen was op het moment dat de taliban u aanspraken. Op het CGVS verklaart u laat in de namiddag te zijn benaderd door de taliban toen u de moskee van Chawgam verliet en zich op een plein waar veel jongeren bijeenkwamen en cricket speelden bevond (NPO, p. 16). Op de DVZ verklaarde u echter onderweg te zijn naar school toen u werd tegengehouden door de taliban (Vragenlijst CGVS, p. 1-2, nr. 3.5). Hiermee geconfronteerd zei u dat de moskee uw school was, dat u daar studeerde en dat u naast de moskee zat (NPO, p. 21). Uw uitleg is geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde u naar school te zijn gegaan tot u dertien of veertien jaar oud was (NPO, p. 9). Uit de leeftijdstest blijkt echter dat u op het moment van de feiten ouder dan zestien jaar was. Het is dus niet aannemelijk dat u op dat moment nog naar school ging.

Verder is het opmerkelijk dat u na uw weigering om u aan te sluiten bij de taliban blijkbaar geen voorzorgsmaatregelen treft om de rekrutering te vermijden. Ook bespreekt u niet met uw vader wat u zou doen moesten de taliban u rekruteren (NPO, p. 13). Dat u niet verder nadenkt over uw veiligheidssituatie komt gezien de door u geschetste situatie van de taliban ten aanzien van personen die niet met hen wilden meewerken niet aannemelijk over.

Verder kunnen er verschillende bedenkingen worden gemaakt bij het gedrag van u en de taliban nadat u door hen werd meegenomen. U verklaart dat de taliban u na enige tijd naar huis lieten gaan (NPO, p. 16). Gevraagd waarom ze u naar huis lieten gaan zei u dat u al enige tijd bij hun was en dat ze misschien dachten dat u op vakantie mocht gaan (NPO, p. 18-19). Geconfronteerd met het feit dat de taliban onmogelijk van loyaliteit konden uitgaan gezien u aanvankelijk weigerde om met hen mee te gaan, zegt u nietszeggend dat de taliban niet naar loyaliteit kijkt, maar dat ze mensen dwingen om dingen te doen en loyaal te zijn (NPO, p. 19). Het is echter niet logisch dat de taliban u twee dagen onbewaakt naar huis laten gaan. Het is weinig aannemelijk dat zij gezien uw 'gedwongen' rekrutering van uw loyaliteit uitgingen en op die manier niet konden voorkomen dat u zou vluchten. U beweert verder dat u na uw verlof van twee dagen gewoon terug naar de taliban ging. Dit staat in schril contrast met uw aanvankelijke positie die tegen de taliban was. Gevraagd waarom u terugkeerde zegt u dat u geen keuze had (NPO, p. 19). Dat u op dat moment niet vlucht is niet aannemelijk, temeer omdat u eerder verklaarde dat het leven bij de taliban onmenselijk was (NPO, p. 19).

Ook uw verklaringen over hoe u aan de taliban wist te ontsnappen en uit hun greep kon blijken overtuigen allerminst. U verbleef ongeveer tweeënhalve maanden bij de taliban (NPO, p. 18). Gevraagd hoe u kon vluchten zegt u dat u tegen de taliban vertelde u dat u naar de moskee ging om te bidden en dat u op dat moment met opzet trager ging en zo een andere weg heeft kunnen nemen naar Saagi (NPO, p. 20). De eenvoud van uw plan is bijzonder opvallend. Daarnaast is het ook onwaarschijnlijk dat de taliban een aantal dagen wachten na uw ontsnapping om bij u langskomen om u te zoeken (NPO, p. 20). Dat de taliban u niet eerder zijn komen zoeken is des te meer merkwaardig aangezien u verklaarde in een gebied te wonen dat gecontroleerd werd door de taliban (NPO, p. 11).

Waar u nog aanhaalt dat u twee dreigbrieven van de taliban hebt ontvangen moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat u twee dreigbrieven had ontvangen. U werd nochtans voor uw interview op de DVZ door uw vader op de hoogte gebracht over de dreigbrieven (NPO, p. 5). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de brieven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Aan het begin van het interview op het CGVS haalt u in dit verband wel aan dat er een fout werd gemaakt bij het interview van de DVZ. U stelt dat u die brieven wel vermeldde maar dat dit niet werd neergeschreven. Bij de vraag of de door u afgelegde verklaringen op DVZ u da niet werden voorgelezen, stelt u nochtans dat de tolk herhaalde dat u twee dreigbrieven had ontvangen, eentje twee maanden voor de machtsovername en eentje erna (NPO, p. 3). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de tolk de ontvangst van de twee brieven wel zou hebben herhaald, maar dat dit niet werd opgeschreven.) Verder is uw kennis over de inhoud van de dreigbrieven miniem. U kon enkel zeggen dat u

zich moest aangeven bij de taliban (NPO, p. 5). U kon de brieven niet lezen, maar u heeft ook aan niemand gevraagd om deze te laten vertalen. Gevraagd waarom u dit niet deed zei u dat uw vader het u uitlegde en dat het dus niet nodig was om ze aan iemand anders te laten zien (NPO, p. 5-6). Dit volstaat echter niet als verklaring. Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven. Uw gebrek aan interesse om de juiste inhoud te kennen van brieven die betrekking hebben op uw vrees of risico op vervolging doet afbreuk aan de ernst en waarachtigheid van uw verklaringen. Wat betreft deze dreigbrieven moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

Het valt ten slotte nog op dat de ernst van uw beweerde problemen met de taliban ook niet blijkt uit de handelingen van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. De taliban zouden volgens u een paar dagen na uw vertrek zijn langs gekomen en u nadien nog twee dreigbrieven hebben bezorgd (NPO, p. 20). De zoektocht naar u hield maar weinig in. De taliban kwam slechts een keer bij u langs en vroeg uw vader waar u was. Van enige huiszoeking maakte u geen melding. De zoektocht hield daarmee ook op. De taliban zou nog wel brieven voor u bezorgd hebben maar zouden u en uw familie nadien volledig met rust hebben gelaten laten (NPO, p. 20-21). Dat de taliban niet meer moeite zouden gedaan hebben om u te zoeken en te vinden haalt de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara van u en uw vader en uw paspoort houden enkel verband met uw identiteit, maar tonen uw problemen met de taliban niet aan. De dreigbrieven werden hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt worden dat uw advocaat, (...), op 4 juli 2023 een email stuurde waarin ze stelde dat u vreest als ongelovige te worden beschouwd als u terugkeert naar Afghanistan vanwege uw lange verblijf in de Europese Unie en vanwege uw opvattingen die afwijken van die van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dan ook nergens dat u niet in staat zou zijn om u terug te vestigen in Afghanistan, uw land van herkomst.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeysocioeconomicindicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Als u op het CGVS persoonlijk gevraagd wordt wat u in Afghanistan vreest omwille van verwestering, antwoordt u dat u in Afghanistan geen vrije keuze zal hebben over uw haar- en kledingstijl en uw bewegingsvrijheid (NPO, p. 21). In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat het hebben van een vrije keuze over uw haar- of kledingstijl en uw bewegingsvrijheid deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen zou riskeren. U toont niet aan dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet meer zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek.

In het eerste onderdeel aangaande de vluchtelingenstatus, gaat verzoeker in op zijn verwesterd profiel. Hij citeert daarbij uitvoerig uit een arrest van de Raad waarin de Raad het kader schept van de risicoprofielen “personen die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden” en van “personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig gepercipieerd zullen worden omwille van hun activiteiten, gedrag uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet Afghaans of niet-moslim”. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten een onderzoek te doen in het licht van deze overlappende risicoprofielen waarbij moet rekening gehouden worden met het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van tewerkstelling van verzoeker, zijn zichtbaarheid en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Verzoeker stipt vervolgens concrete elementen aan die zijn situatie kenmerken en stelt dat hij in geval van terugkeer zowel door de lokale gemeenschap als door de taliban, die aan de macht zijn, slecht zal worden bekeken. Zijn terugkeer zou worden opgemerkt, de imam en taliban van het dorp zouden hem als een onverlaat bestempelen, omdat men weet dat hij hier geen vijf keer per dag zal bidden en niet naar de moskee is gegaan (omdat werkgevers dit overdag niet toestaan), of hij zou worden verondersteld alcohol gedronken te hebben. Verzoeker citeert wat hij dienaangaande reeds aan het CGVS heeft verklaard en stelt dat uit de omstandigheden en zijn verklaringen blijkt dat hij westerse waarden lijkt te hebben geassimileerd en dat die zijn gaan deel uitmaken van zijn identiteit, zodat het voor hem bijzonder moeilijk wordt om zijn persoonlijkheid te verbergen wanneer hij terugkeert naar het herkomstland. Gelet op al die factoren, die cumulatief moeten worden beoordeeld, stelt verzoeker dat hij het profiel heeft van een verwesterd persoon en dus het risico loopt te worden vervolgd.

In het tweede onderdeel aangaande de vluchtelingenstatus, gaat verzoeker in op zijn persoonlijke problemen. Hij stelt de waarheid te hebben verteld over zijn problemen en dat het CGVS niet beschikt over de volledige informatie aangaande gedwongen rekrutering van minderjarigen en jonge mannen, vooral in de periode voor de machtsovername. Bijkomend werden vele gevallen niet geregistreerd. Om zijn standpunt te onderbouwen, citeert hij uit het rapport van OSAR van mei 2022, specifiek aangaande gedwongen rekrutering van minderjarigen door de taliban. Verzoeker legde uit dat de taliban reeds sterk aanwezig waren voor de machtsovername in zijn regio en vaak jonge mannen met geweld rekruteerden en vele dorpelingen de regio al waren ontvlucht.

Wat betreft de twee dagen, tijdens dewelke verzoeker naar huis mocht gaan uit “medelijden”, stelt verzoeker dat hij is teruggekeerd omdat hij wist dat hij met de dood zou worden bedreigd als hij niet terugkeerde. Verder voert verzoeker aan dat de taliban weliswaar als groep onmenselijke praktijken erop nahouden, maar daarom

niet allemaal op dezelfde stereotiepe wijze zich gedragen ten aanzien van gerekruteerde jongeren. Volgens verzoeker heeft hij in zijn eigen woorden uitgelegd wat er is gebeurd, in overeenstemming met zijn leeftijd en capaciteiten en zijn asielrelaas is niet stereotiep, zodat het relaas voldoende aannemelijk is.

Wat betreft de dreigbrieven, stelt verzoeker dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij verweerder reeds heeft opgemerkt dat de brieven die hem na zijn vertrek uit Afghanistan waren toegezonden niet waren vermeld in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij dacht dat hij ze had vermeld. Verweerder heeft verder niet concreet uitgelegd waarom die documenten vervalsingen vormden, het louter feit dat er in Afghanistan valse documenten bestaan, is onvoldoende.

Verzoeker benadrukt verder dat hij kon uitleggen wanneer, waar en hoe hij de taliban in de bergen moest helpen, dat hij gedwongen werd zich bij hen aan te sluiten, eigenlijk met het oog op seksueel misbruik, maar de taliban daar niet waren in geslaagd.

Verder is verzoeker volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geboren in 2004. Hij was aldus minderjarig op het ogenblik van de gebeurtenissen, men heeft onvoldoende oog gehad voor zijn jonge leeftijd bij de beoordeling van de antwoorden op de gestelde vragen en de realiteit van de gebeurtenissen. Tot slot verklaarde verzoeker ook dat hij twee neven had die in Frankrijk en Duitsland als vluchteling waren erkend, omdat zij als soldaat voor het Afgaanse leger hebben gewerkt. Nu hij met hen door het dorp heeft gewandeld, kan dit hem ook problemen opleveren als hij terugkeert. Volgens verzoeker is dit punt niet afdoende in overweging genomen.

In het derde onderdeel van het verzoekschrift gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus, meer bepaald zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uitgebreid uit een arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de situatie in de provincie Kunar en het district Sheltan waar hij van afkomstig is. Volgens het EUAA-rapport "Country Guidance note" over Afghanistan van januari 2023 wordt bevestigd dat er willekeurig geweld plaatsvindt tegen burgers in Kunar en dat individuele elementen moeten worden aangetoond om de noodzaak aan subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

Qua persoonlijke elementen haalt verzoeker aan dat hij van een landelijke gemeenschap afkomstig is, zijn jonge leeftijd, zijn westerse waarden en de problemen die hij heeft ervaren in Afghanistan.

Verder citeert verzoeker uit hetzelfde EUAA-rapport dat de activiteiten van ISKP geconcentreerd zijn in Kaboel en ook in de rurale provincies, zoals Kunar en Nangarhar. Ook de TTP (Tekrik – e Taliban Pakistan) heeft zijn hoofdzakelijke aanwezigheid in Nangarhar en Kunar. Bijgevolg heeft verzoeker aangetoond dat hij een groter risico loopt om aan willekeurig geweld te worden blootgesteld. Hij verwijst daarbij ook naar een arrest van de CNDA van Frankrijk van 14 februari 2023 waarin werd gesteld dat 12 van de vierendertig Afgaanse provincies, als gevolg van het gewapend conflict in de greep zijn van willekeurig geweld tegen burgers. Tot slot moet bijzondere voorzichtigheid worden gehanteerd omwille van de beschikbare informatie, aangezien er weinig of geen onafhankelijke mediabronnen het aantal burgerslachtoffers en de omvang van de gevechten kunnen vaststellen. Hierdoor is het volgens verzoeker aangewezen een minder strikte beoordeling van de individuele elementen te maken.

3. Aanvullende nota

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;

- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_2023_1214.pdf.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij kopieën neer van zijn taskara en de taskara van zijn vader. Hij legde eveneens een kopie van zijn paspoort voor. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder.

Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Chawgan, gelegen in het district Sheltan in de provincie Kunar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Wat betreft het vluchtrelaas kan verwezen worden naar het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban gedwongen werd gerekruteerd.

Hij baseert zich hiervoor onder meer op de volgende motieven:

1. Wat was verzoeker aan het doen op moment dat talibs hem aanspraken: bij verweerder verklaarde verzoeker dat hij in de late namiddag werd benaderd door 4 à 5 talibs, toen hij de moskee van Chawgam verliet en hij zich op een plein bevond waar veel jongeren bijeenkwamen en cricket speelden, een van hen sprak hem aan, hij kende ze niet. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde hij onderweg te zijn naar school toen hij werd tegengehouden door de taliban. Na confrontatie verklaart verzoeker dat de moskee zijn school was, hij daar studeerde en naast de moskee zat. Volgens verweerder is dit geen valabele uitleg, ook omdat verzoeker verklaarde tot 13 à 14 jaar naar school gegaan te zijn, terwijl uit de leeftijdtest blijkt dat verzoeker ouder dan 16 jaar was op het moment van de feiten.
2. Verder acht verweerder het vreemd dat van een groepje jongeren waarbij verzoeker stond, juist verzoeker alleen eruit werd gepikt, zonder dat hij dit kan verklaren. Volgens verweerder wijkt dit af van de beschikbare informatie.
3. Verweerder gelooft niet dat de taliban hem voor twee dagen naar huis lieten gaan. Verzoeker verklaarde dat hij bij het naar huis gaan werd begeleid door enkele talibs, evenals om hem weer terug mee te nemen naar de basis.
4. Na de ontsnapping van verzoeker verklaart verzoeker dat het enkele dagen heeft geduurd alvorens de talibs bij zijn vader langskwamen om hem te zoeken. Verweerder acht het weinig geloofwaardig dat de talibs pas na enkele dagen hem thuis komen zoeken.
5. De taliban hebben na de vlucht van verzoeker weinig problemen veroorzaakt, er werden enkel twee dreigbrieven neergelegd en men is enkele dagen later bij de vader langsgesegaan, voor het overige geen problemen meer voor de familie.

De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud en in het administratief dossier.

Verder is de Raad er niet toe gehouden alle motieven van verweerder te onderschrijven. Gezien de devolutieve werking van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

Zo haalt verzoeker terecht aan, op grond van de informatie die hij voorlegt (rapport OSAR mei 2022 aangaande gedwongen rekrutering van minderjarigen door de taliban) dat gedwongen rekrutering van minderjarigen en jonge mannen, vooral in de periode voor de machtsovername in zijn regio van herkomst veel voorkwam. Verzoeker legde uit dat de taliban reeds sterk aanwezig waren voor de machtsovername in zijn regio en vaak jonge mannen met geweld rekruteerden en vele dorpelingen de regio al waren ontvlucht. Dit vindt steun in het citaat in verzoeker zijn verzoekschrift:

"Plusieurs rapports ont documenté l'enrôlement forcé de mineurs par les talibans dans les années précédant leur prise de pouvoir. Des mineurs étaient enrôlés de force non seulement par les talibans, mais aussi par les anciennes forces de sécurité afghanes, surtout l'Afghan Local Police (ALP) et l'Afghan National Police (ANP), par des milices progouvernementales (Arbaki, PGM) et par l'« État islamique au Khorassan » (EI/Daesh). Human Rights Watch souligne que les talibans déploient des enfants sur la ligne de front depuis plus de deux décennies. Ils ont utilisé des enfants pour combattre, pour apposer et faire détoner des engins explosifs improvisés (EEI) et comme kamikazes. Bien que les talibans aient nié recourir à des enfants pour des « opérations djihadistes », les Nations Unies ont vérifié des centaines de cas individuels d'enrôlement et de déploiement d'enfants par les talibans au cours des dernières années, avec une hausse prononcée en 2020. D'après Reuters, le nombre de membres des talibans a fondamentalement augmenté dans les deux années précédant leur prise de pouvoir, surtout une fois qu'il est clairement apparu qu'ils reviendraient au pouvoir sous une forme ou une autre »

« Cas vérifiés de mineurs enrôlés par les talibans entre 2019 et septembre 2021. Entre le 1er janvier et le 31 décembre 2020, la mission d'assistance des Nations Unies en Afghanistan (MANUA) a vérifié l'enrôlement et le déploiement de 196 garçons, pour la plupart dans les régions du Nord et du Nord-Est du pays. 172 d'entre eux ont été enrôlés par les talibans, huit par l'ALP et sept par des milices progouvernementales (PGM), cinq par l'ANP et quatre par les forces armées afghanes (Afghan National Army-Territorial Force). La MANUA a indiqué qu'il existait un grand nombre de cas non recensés et dit avoir reçu des renseignements concernant l'enrôlement de centaines d'autres enfants par les différentes parties au conflit, qui n'ont pas pu être vérifiés compte tenu de la difficulté d'information »

https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentral_asien/Afghanistan/220512_AFG_Zwangsrekrutierung_Taliban_FR_01.pdf

Hetzelfde leest de Raad in de passages over "child recruitment" uit het EUAA-rapport "Country Guidance" over Afghanistan van januari 2023, waar verweerder in zijn aanvullende nota naar verwijst. Anders dan in het algemene hoofdstuk over "persons fearing forced recruitment" waar inderdaad melding wordt gemaakt van het feit dat er in principe voldoende vrijwilligers waren om de taliban te vervoegen en dat er eerder uitzonderlijk sprake is van gedwongen rekrutering, leest de Raad in de afzonderlijke afdeling rond "child recruitment" dat gedwongen rekrutering van kinderen wel zeer vaak voorkwam, onder meer in de periode voorafgaand aan de machtsovername. De Raad leest in deze afdeling dat de taliban in 20 jaren van gewapend conflict kinderen gebruikt als kindsoldaten, om explosieven te plaatsen, om zichzelf op te blazen. Duizenden kinderen werden gerekruteerd in madrassa's en gerekruteerd met geweld en bedreigingen, beloftes, geld of andere redenen. Ook al lieten de taliban zich zelf kritisch uit over het gebruik van "jongens zonder baarden", blijkt toch dat honderden gevallen van gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban werden gedocumenteerd met een belangrijke stijging in 2020. Ook in het eerder vermelde algemene deel over "forced recruitment" staat dat in de lente en zomer van 2021 door de taliban een verhoogd aantal nieuwe strijders werd gerekruteerd en ook duizenden strijders van Pakistan werden gemobiliseerd. Na de machtsovername is er geen informatie over nieuwe gedwongen rekrutering. De Raad volgt verzoeker dan ook dat verweerder zich teveel heeft gesteund op de informatie aangaande de algemene gedwongen rekrutering (van volwassenen) en te weinig oog heeft gehad voor de passage aangaande het gedwongen rekruteren van kinderen en dat ook blijkt uit de info die verzoeker bijbrengt dat gedwongen rekrutering in zijn herkomstregio in de periode voorafgaandelijk aan de machtsovername niet uitzonderlijk gebeurde.

De Raad meent evenwel dat verzoeker aangaande zijn persoonlijke gedwongen rekrutering zich op vlak van de relevante bijzonderheden heeft tegengesproken of niet afdoende gedetailleerd heeft kunnen vertellen of onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, dermate dat dit ook door de Raad niet geloofwaardig wordt geacht. Die persoonlijke gedwongen rekrutering vormt evenwel de kern van verzoeker zijn vluchtrelaas.

Zo bijvoorbeeld acht de Raad de fase in zijn relaas dat hij tijdens zijn gedwongen rekrutering twee dagen naar huis mocht gaan eveneens ongeloofwaardig. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij naar huis mocht gaan uit "medelijden" van de taliban. In zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat aangezien hij reeds lange tijd met de taliban was (in totaal verklaarde verzoeker ongeveer 2 à 2,5 maand bij de taliban geweest te zijn), hij op vakantie mocht om zijn familie te bezoeken. De Raad acht dit inderdaad vreemd. Volgens verzoeker zijn verklaringen werd hij bovendien begeleid door andere talibs, zowel naar huis als terug naar de basis. Hieruit lijkt het dat de taliban verzoeker in de gaten willen houden tijdens die periode. Het is dan ook moeilijk aannemelijk dat als verzoeker aan het einde van de periode van 2 à 2,5 maanden bij de taliban vlucht, zij pas na meerdere dagen verzoeker thuis zijn komen zoeken.

Het feit dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij na die twee dagen is teruggekeerd omdat hij wist dat hij met de dood zou worden bedreigd als hij niet terugkeerde en dat de taliban weliswaar als groep onmenselijke praktijken erop nahouden, maar daarom niet allemaal op dezelfde stereotiepe wijze zich gedragen ten aanzien van gerekruteerde jongeren, verklaart volgens de Raad wel dat een eventuele terugkeer naar de basis onvermijdelijk was, maar niet afdoende waarom de taliban verzoeker twee dagen naar huis lieten gaan.

Verder geeft verzoeker geen opheldering in het verzoekschrift voor de vaststelling van verweerder dat hij zich bij de DVZ en later in hun persoonlijk onderhoud heeft tegengesproken in zijn antwoord op de vraag wat hij aan het doen was op moment dat de talibs hem aanspraken. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in de late namiddag werd benaderd door 4 à 5 talibs, toen hij de moskee van Chawgam verliet en hij zich op een plein bevond waar veel jongeren bijeenkwamen en cricket speelden. Een van hen sprak hem aan, hij kende ze niet. Op de DVZ verklaarde verzoeker onderweg te zijn naar school toen hij werd tegengehouden door de taliban. Na confrontatie verklaarde verzoeker bij verweerder dat de moskee zijn school was, hij daar studeerde en naast de moskee zat. De Raad volgt evenwel dat dit geen valabele uitleg is, aangezien verzoeker verklaarde tot 13 à 14 jaar naar school gegaan te zijn, terwijl uit de leeftijdtest en uit zijn voorgelegde paspoort blijkt dat verzoeker ouder dan 16 jaar was op het moment van de feiten.

Wat betreft de dreigbrieven, kan de Raad verzoeker volgen dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij verweerder reeds heeft opgemerkt dat de brieven die hem na zijn vertrek uit Afghanistan waren toegezonden niet waren vermeld in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij dacht dat hij ze had vermeld. Verweerder heeft verder niet concreet uitgelegd waarom die documenten vervalsingen vormden. Het feit op zich dat er in Afghanistan valse documenten bestaan, is inderdaad onvoldoende. De Raad steunt zich in casu dan ook niet op dit motief in de bestreden beslissing, maar is van oordeel dat de hogervermelde 5 motieven afdoende de ongeloofwaardigheid van het relaas kunnen staven.

Waar verzoeker benadrukt dat hij kon uitleggen wanneer, waar en hoe hij de taliban in de bergen moest helpen, stelt de Raad vast dat dit volgens verzoeker in hoofdzaak ging om hout en water brengen. Verzoeker heeft het blijkens het gehoorverslag weliswaar ook over het aannemen van zelfmoordbommen gehad, maar verklaarde dat hij dit had geweigerd. De Raad stelt zich vragen in welke mate men in het kader van een gedwongen rekrutering zoiets kon weigeren. Hoe dan ook verklaart dit niet de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over wat hij aan het doen was op het ogenblik van de rekrutering.

Ook heeft verzoeker een bedreiging met seksueel geweld aangehaald tijdens zijn rekruteringsperiode. Ook al wenst de Raad geenszins een dergelijk element te minimaliseren, heeft verzoeker dit gegeven evenwel tijdens de gedwongen rekrutering geplaast, zodat hieraan ook geen geloof kan worden gehecht. In elk geval verklaarde verzoeker dat het bij een dreiging daarmee is gebleven.

Verder acht de Raad het eveneens vreemd dat van een groepje jongeren waarbij verzoeker stond, juist verzoeker alleen eruit werd gepikt en hij ook verklaarde dat de taliban hem, na een eerste weigering, enkele dagen later thuis hadden opgepikt, zonder dat hij dit kan verklaren. Volgens verweerder wijkt dit af van de beschikbare informatie. De Raad leest inderdaad in het door verzoeker bijgebrachte rapport van OSAR van mei 2022 dat rekrutering van minderjarigen meestal gebeurde onder druk op de familie, daarbij inbegrepen bedreigingen, waarvan verzoeker geen gewag heeft gemaakt. Daarnaast stelt dit rapport dat de taliban soms weliswaar jongens aan huis meenamen, maar dan ging het over verschillende jonge jongens, die van deur tot deur door de taliban werden opgehaald en niet een ophaling, zoals verzoeker verklaart.

Tot slot verklaarde verzoeker in het verzoekschrift ook dat hij twee neven heeft die in Frankrijk en Duitsland als vluchteling zijn erkend, omdat zij als soldaat voor het Afghaanse leger hebben gewerkt. Nu hij met hen door het dorp heeft gewandeld, kan dit hem ook problemen opleveren als hij terugkeert, aldus verzoeker. De Raad stelt evenwel vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud hieromtrent vragen werden gesteld. Zo verklaarde verzoeker inderdaad dat hij een neef heeft, die in Duitsland is erkend en voor het leger heeft gewerkt. Verzoeker verklaarde evenwel ook dat hij nooit concrete problemen heeft gehad omwille van het werk van zijn neef, ondanks het feit dat het hele dorp wist dat hij met de militairen rondhing (PO p. 9 en 10/23). De Raad meent dan ook niet dat dit punt door verweerder onvoldoende in overweging is genomen.

Ook rekening houdend met de jonge leeftijd van verzoeker, (vermoedelijk 20 jaar op het ogenblik van het gehoor bij verweerder, en 16 of 17 jaar op het moment van de aangehaalde feiten) en rekening houdend met zijn capaciteiten neemt de Raad niet aan dat het relaas voldoende aannemelijk is.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot deze problemen op een aantal doorslaggevende punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Wat betreft verwestering, wijst de Raad op wat uit de door verweerder voorgelegde informatie blijkt, meer bepaald dat er een negatief beeld bestaat onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlieten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter niet steeds worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten.

Verzoeker haalt in het eerste onderdeel van het middel aan dat verweerder heeft nagelaten een onderzoek te doen in het licht van deze overlappende risicoprofielen waarbij moet rekening gehouden worden met het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van tewerkstelling van verzoeker, zijn zichtbaarheid en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer zowel door de lokale gemeenschap als door de taliban, die aan de macht zijn, slecht zal worden bekeken. Zijn terugkeer zou worden opgemerkt, de imam en taliban van het dorp zouden hem als een onverlaat bestempelen, omdat men weet dat hij hier geen vijf keer per dag zal bidden en niet naar de moskee is gegaan (omdat werkgevers dit overdag niet toestaan), of hij zou worden verondersteld alcohol gedronken te hebben. Verzoeker citeert wat hij dienaangaande reeds aan het CGVS heeft verklaard en stelt dat uit de omstandigheden en zijn verklaringen blijkt dat hij westerse waarden lijkt te hebben geassimileerd en dat die zijn gaan deel uitmaken van zijn identiteit, zodat het voor hem bijzonder moeilijk wordt om zijn persoonlijkheid te verbergen wanneer hij terugkeert naar het herkomstland. Gelet op al die factoren, die cumulatief moeten worden beoordeeld, stelt verzoeker dat hij het profiel heeft van een verwesterd persoon en dus het risico loopt te worden vervolgd.

Concreet wijst verzoeker op het feit dat hij vertrokken is uit Afghanistan begin 2021 als hij nog minderjarig was, maar verzoeker heeft een paspoort voorgelegd met geboortedatum (...) januari 2003 en verklaart vertrokken te zijn in juli 2021. Bijgevolg was verzoeker volgens zijn eigen paspoort net meerderjarig als hij Afghanistan verliet. De Raad ontkent niet dat dit jong is, maar er blijkt uit zijn eigen voorgelegd paspoort, dat een geboortedatum bevat dat kan overeenkomen met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, dat hij veeleer net meerderjarig was.

Verder haalt verzoeker aan dat hij goed Engels en Turks spreekt met een basiskennis van Frans en Nederlands, ook haalt hij aan naar de sportschool te gaan, regelmatig op sociale netwerken te zitten, een tijdje naar school gegaan te zijn in België en in een spellenwinkel is beginnen werken. Verzoeker legt evenwel van dit alles geen enkel stuk voor. Aangezien dit grotendeels zijn activiteiten in België betreft, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat het niet bijzonder moeilijk is om hiervan stukken voor te leggen. Verzoeker heeft in zijn gehoor wel verklaard langdurig in Turkije verbleven te hebben. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker bijgevolg in redelijke mate Turks kan spreken, ziet de Raad niet in op welke wijze de taliban dit als negatief zouden ervaren, nu Turkije ook een overwegend islamitisch land is.

Verder wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kunar, doch dit gegeven op zich, en het feit dat verzoeker verklaard heeft in zijn persoonlijk onderhoud dat hij hier de mogelijkheid heeft om met zijn haar en kledij te doen wat hij wil en bewegingsvrijheid heeft, kan niet volstaan opdat de Raad moet aannemen dat verzoeker als verwesterd zou moeten worden beschouwd. Verder neemt de Raad aan dat van verzoeker in Afghanistan zou verwacht worden zich aan kleding- en haarvoorschriften aan te passen en een baard te laten groeien, teneinde niet als verwesterd te zullen beschouwd of gepercipieerd worden. Echter het feit te moeten voldoen aan die elementen, beschouwt de Raad in het geval van verzoeker niet als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Anders dan verzoeker aanvoert, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat een

terugkeer zou inhouden dat hij zijn persoonlijkheid zou moeten verbergen. Verzoeker is bovendien ook niet op zitting verschenen, zodat hij dit ook niet verder heeft kunnen verduidelijken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban in verband met zijn gedwongen rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker erkent in zijn betoog in het derde onderdeel van zijn verzoekschrift dat individuele elementen moeten worden aangetoond om de noodzaak aan subsidiaire bescherming te rechtvaardigen. Qua persoonlijke elementen haalt verzoeker aan dat hij van een landelijke gemeenschap afkomstig is, zijn jonge leeftijd, zijn westerse waarden en de problemen die hij heeft ervaren in Afghanistan.

De Raad kan evenwel niet aannemen dat hij omwille van het voorgaande toch nood heeft aan subsidiaire bescherming omwille van de geweldssituatie in Kunar. Zoals supra aangegeven, heeft de Raad het betoog aangaande de gedwongen rekrutering niet aannemelijk geacht, noch dat verzoeker omwille van verwestering in de negatieve aandacht van de taliban zal terechtkomen, dermate dat hij vervolging of ernstige schade dient te vrezen.

Het feit dat verzoeker op basis van het EUAA-rapport kan aantonen dat ISKP actief is in de rurale provincies, zoals Kunar en Nangarhar, evenals het TTP (Tekrik – e Taliban Pakistan) houden geen persoonlijke elementen in dat hij een groter risico loopt om aan willekeurig geweld te worden blootgesteld. Dat de CNDA van Frankrijk van 14 februari 2023 stelt dat 12 van de 34 Afgaanse provincies, als gevolg van het gewapend conflict in de greep zijn van willekeurig geweld tegen burgers, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er wordt niet ontkend dat er sprake is van geweld in die provincie, wel verwacht de Raad dat verzoeker bijkomende persoonlijke elementen aanhaalt om de nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, hetgeen in casu niet afdoende is gebeurd.

Waar verzoeker aanhaalt dat bijzondere voorzichtigheid moet worden gehanteerd omwille van de beschikbare informatie, aangezien er weinig of geen onafhankelijke mediabronnen het aantal burgerslachtoffers en de omvang van de gevechten kunnen vaststellen, treedt de Raad het standpunt bij van verweerder waar hij motiveert dat er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker wel de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangehaald, maar niet heeft toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing die bepaling schendt. In de mate dat kan aangenomen worden dat er een zekere overlap bestaat tussen de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de uiteenzetting hierboven.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES